

מחברת כריתות - א

מסכת כריתות פרק א

(ב,א) משנה שלשים ושש כריתות בתורה: הבא על האם; ועל אשת אב; ועל הכלה; הבא על הזכור; ועל הבהמה; ואשה המביאה הבהמה עליה; הבא על אשה ובתה; ואשת איש; הבא על אחותו; ועל אחות אביו; ועל אחות אמו; ועל אחות אשתו; ועל אשת אחיו; ועל אשת אחי אביו; **ו**על אשת אחי אמו; ועל הנדה; והמגדף; והעובד עבודה זרה; והנותן מזרעו למולך; ובעל אוב; ומחלל שבת; וטמא שאכל קדש; והבא אל המקדש טמא; והאוכל חלב; ודם; ונותר; ופיגול; והשוחט ומעלה בחוץ; והאוכל חמץ בפסח; והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים; והמפטם את השמן; והמפטם את הקטרת; והסך את השמן המשחה; והפסח; והמילה מצות עשה. על אלו חייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת, ועל לא הודע שלהם, אשם תלוי חוץ, מן המטמא מקדש וקדשיו, מפני שהוא בעולה ויורד, **דברי רבי מאיר. וחכמים** אומרים: אף המגדף, שנאמר: (במדבר טו) **"תורה אחת יהיה לכם לעושה בשגגה"** - יצא מגדף, שאינו עושה מעשה:

(ב,ב) גמרא מניינא למה לי? א"ר **יוחנן**: שאם עשאן כולן בהעלם אחת, חייב על כל אחת ואחת.

ותו: הא דתנן: אבות מלאכות מ' חסר אחת - מניינא למה לי? שאם עשאן כולן בהעלם אחת, חייב על כל אחת ואחת.

תו: הא דתנן: ד' מחוסרי כפרה - מניינא למה לי? לאפוקי מדר' אליעזר בן יעקב, דאמר: ה' הוי, דתניא: **ר' אליעזר בן יעקב** אומר: גר מחוסר כפרה עד שיזרק דם עליו - אהכי תנא **"ד"**

תו: הא דתנן: ד' מביאין על הזדון כשגגה - מניינא למה לי? לאפוקי מדרבי שמעון, דתניא: **רבי שמעון** אומר: שבועת הפקדון לא ניתן זדונה לכפרה - אהכי תנא **"ד"**

תו: הא דתנן: ה' מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה - מניינא למה לי? משום דקא בעי למיתנא סיפא: נזיר, אם נטמא טומאות הרבה - ומשכחת לה כגון דאיטמי בשביעי, וחזר ונטמא בשביעי, ומניי? **ר' יוסי בר' יהודה** היא, דאמר: נזירות דטהרה, מן שביעי הוא דחייל עליה. דאי תאמר **רבי** היא, כיון דנזירות דטהרה, עד שמיני לא חיילא עליה, היכי משכחת לה? אי דנטמא בז' וחזר ונטמא בז', כולה חדא טומאה אריכתא היא, ואי דנטמא בח' וחזר ונטמא בח', כיון דיצא בשעה הראויה להביא בה קרבן, חייב על כל אחת ואחת. אלא ש"מ: רבי יוסי בר' יהודה היא. גמאי רבי ומאי ר' יוסי בר' יהודה? דתניא: (במדבר ו) **"וקדש את ראשו"**

מחברת כריתות - א

ביום ההוא" - ביום הבאת קרבנותיו, דברי רבי. ר' יוסי בר' יהודה אומר: ביום תגלחתו

תו: הא דתנן: ה' מביאין קרבן עולה ויורד - מניינא למה לי? משום דקתני סיפא: נשיא כיוצא בהן, [תני] ה' לאפוקי מדר"א, דאמר: נשיא מביא שעיר

תו: הא דתנן: ד' אבות נזיקין - מניינא למה לי? לאפוקי מדרבי אושעיא, דאמר: י"ג אבות נזיקין הן. גולר' אושעיא, מניינא למה לי? לאפוקי מדרבי חייא, דאמר כ"ד אבות נזיקין. גולר' חייא, מניינא למה לי? לאפוקי מסור ומפגל

{אמר מר: שאם עשאן כולן בהעלם אחת, חייב על כל אחת ואחת. בשלמא, "פטור לגמרי" לא מצית אמרת, דכתיב: (ויקרא יח) "כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונכרתו", אלא אימא: עבר חדא, נתחייב חדא, עבר כולהו בהעלם אחת, אינו חייב אלא אחת. <אמר רבי יוחנן: לכך יצאה כרת באחותו לחלק.

{מתקיף לה רב ביבי בר אבוי: אימא: אחותו, דפרט קרא, ניחייב חדא עלה, וכולן, כיון דבהעלם אחת, לא ניחייב אלא אחת. {ולרב ביבי בר אבוי, מי לית ליה הדא דתניא: כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כולו יצא. כיצד? (ויקרא ז) "והנפש אשר תאכל בשר וגו'" - והלא שלמים בכלל [כל] הקדשים היו - למה יצאו? להקיש אליהן: מה שלמים, שהן קדשי מזבח, וחייבין עליהן, אף כל שהן קדשי מזבח, חייבין עליהן - יצאו קדשי בדק הבית. <אמר ליה רב ביבי: בר מינה! לאו מי אמרת התם: יצאו קדשי בדק הבית?! הכא נמי, מה אחותו מיוחדת, שהיא ערוה ואין לה היתר בחיי אוסרה, אף כל שאין לה היתר בחיי אוסרה - יצאה אשת איש, שיש לה היתר בחיי בעלה.

א"ר יונה ואיתימא רב הונא בריה דרב יהושע: אמר קרא: "כי כל אשר יעשה מכל התועבות וגו'" - הוקשו כל העריות כולן לאחותו - מה אחותו, חייבין עליה בפני עצמה, אף כל, חייבין עליה בפני עצמה.

גולרבי יצחק, דאמר: חייבי כריתות בכלל היו - ולמה יצאה כרת באחותו - לדונה בכרת ולא במלקות - לחלק, מנא ליה? <נפקא ליה (ויקרא יח) מ"ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב" לחלק על כל אשה ואשה.

{ורבנן נמי, תיפוק להו מ"ואל אשה בנדת טומאתה"? <אין ה"נ, אלא כרת דאחותו, למאי אתא? מיבעי ליה לחלק על אחותו, ועל

מחברת כריתות - א

אחות אביו, ועל אחות אמו. {הני, למה להו לחלק? הרי שמות מוחלקין, והרי גופים מוחלקים! |אלא אימא: לחלק על אחותו, שהיא אחות אביו, ושהיא אחות אמו.

{ורבי יצחק, הא מילתא מנ"ל? <נפקא ליה מן סיפא דקרא, דכתיב: (ויקרא יח) "ערוות אחותו גלה" {ורבנן, אחותו דסיפא דקרא, מאי עבדי ליה? <מיבעי ליה (ג,א) לאחותו שהיא בת אביו ובת אמו - לומר שאין עונשין מן הדין, ור' יצחק סבר עונשין מן הדין. <ואיבעית אימא: יליף עונש מאזהרה

א"ר אלעזר א"ר הושעיא: כל מקום שאתה מוצא ב' לאוין וכרת אחד, חלק חטאת ביניהן. ומאי היא? <מפטס וסך, דכתיב: (שמות ל) "על בשר אדם לא ייסך ובמתכונתו וגו'" - כרת אחד, דכתיב: (שמות ל) "אשר ירקח כמוהו ואשר יתן ממנו על זר ונכרת מעמיו". {וכי מאחר דלאוין מוחלקים, כרת דאחותו דכתב רחמנא, ל"ל? <לר"י כדאית ליה; לרבנן, מיבעיא להו, לומר שאין עונשין מן הדין.

אמר רנב"י: אף אנן נמי תנינא: המפטס את השמן, המפטס את הקטרת, והסך בשמן המשחה. ~ל"ל דתניא "המפטס את הקטרת" במיצעא? <לאו הא קמ"ל: מה קטרת, לאו בפני עצמו, וחייבים עליה כרת בפני עצמו, אף מפטס שמן וסך נמי, כיון דלאו בפני עצמו, חייבים עליו בפני עצמה. ~וכ"ת: דקא בעי למיתנא פיטומין בהדי הדדי - ניתנהו איפוך: המפטס את הקטרת, והמפטס את השמן, והסך שמן המשחה. ~אמאי פלגיה לשמן? <לאו הא קמשמע לך: דיש חילוק חטאות ביניהן? ש"מ!:

הבא על הזכור: {תנא במאי קא חשיב? אי בגברי, דל האשה הנרבעת, ובצרא לה חדא. אי בנשי קחשיב, דל מינהון הבא על הזכור ועל הבהמה, ובצרי להו תרתי. <א"ר יוחנן: לעולם תנא גברי קחשיב, ותני הכי: הבא על הזכור והביא זכור עליו, ור' ישמעאל היא דאמר: חייב שתיים.

{והא, מדקתני מגדף בסיפיה, ומוקמינן לה כר"ע, רישא נמי ר' עקיבא! <וכ"ת: ר"ע היא, וברישא סבר לה כר' ישמעאל, והאמר ר' אבהו: הבא על הזכור והביא זכור עליו, לר' ישמעאל, דמפיק ליה מתרתי קראי (ויקרא יח) מ"ואת זכר לא תשכב" (דברים כג) ומ"ולא יהיה קדש מבני ישראל", חייב שתיים; לר"ע, אינו חייב אלא אחת, דמחד קרא נפיק ליה: "את זכר לא תשכב" - קרי ביה "לא תשכב" <אלא רישא ר' ישמעאל, ובמגדף סבר לה כר"ע?! אי הכי, ניתני נמי: הבא על הבהמה והביא בהמה עליו. ~הא אמר

מחברת כריתות - א

אביי: הבא על הבהמה והביא בהמה עליו, אף לר' ישמעאל אינו חייב אלא אחת, דכי כתיב קרא, בגברי כתיב.

א"ר משמיה **דרב** אמר: תנא תני שלוש ושלש חטאות, ותני: שלש כריתות, לסיומינהו בכריתות, דקתני סיפא: פסח ומילה במצות עשה. ~ פסח ומילה, אמאי קתני להו? כואיתימא לאיתויי קרבן עליהון, מי מייתי?! והתניא: הוקשה כל התורה כולה לעבודה זרה, דכתיב: (במדבר טו) "תורה אחת יהיה לכם לעושה בשגגה והנפש אשר תעשה ביד רמה" - מה עבודה זרה, שב ואל תעשה, אף כל, שב ואל תעשה. ~ אלא לאו ש"מ: תנא: שלשים ושלש חטאות - מאן דעבדי בשוגג; והדר תנא: שלש כריתות - לסיומינהו לכריתות - ש"מ:

המחלל את השבת: {אמרי: שבת מ' חסר אחת הוויין! א"ר **יוחנן**: תנא, שגגת שבת וזדון מלאכות, דלא מחייב אלא חדא, דתניא: "הנה" שהיא "אחת" - שגגת שבת וזדון מלאכות. {וניתני זדון שבת ושגגת מלאכות, דמחייב מ' חסר אחת, דתניא: (ויקרא ד) "ועשה מאחת מהנה" - פעמים שחייב אחת על כולן, ופעמים שחייב על כל אחת ואחת, ותניא: "אחת" שהיא "הנה" - זדון שבת ושגגת מלאכות? אתנא, שגגת שבת וזדון מלאכות עדיפא ליה, דמחטאת מיהא לא מיפטר, וכן אתה מוצא גבי עבודה זרה, דקתני: שגגת עבודה זרה וזדון עבודות. שגגת עבודה זרה היכי דמי? כאילימא דעמד בבית עבודה זרה וסבר בית הכנסת היא, והשתחוה, הרי לבו לשמים. כואלא דחזא אנדרטא וסגיד לה - אי דקבליה עליה באלוה, בר סקילה הוא; ואי דלא קבליה באלוה, לאו מידי הוא. אלא מאהבה ומיראה. {הניחא **לאביי**, דאמר חייב, אלא **לרבא**, דאמר פטור, מאי איכא למימר?! (**גב**) >אלא באומר מותר?! ~ דעד כאן לא קבעי מיניה **רבא** **מרב** **נחמן** אלא אי חדא מחייב, אי תרתי מחייב, אבל מיפטר לגמרי, לא בעא מיניה!

רב פפא אמר: משכחת לה בתינוק שנשבה לבין הגוים, דידע דאסירא עבודה זרה, והני עבודה זרה לא ידע דאסירן. >כואי בעית אימא: אפילו תימא בגדול, כגון דקא טעי בהדין קרא: (שמות כ) "לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב וגו'" - סבר: כי אסירא, השתחואה לעבודה זרה דכסף וזהב, אבל דמיני אחריני, שריא - דהיינו שגגת עבודה זרה וזדון עבודות

>>>**רב אחא בריה דרב איקא** משמיה **דרב ביבי** אמר: תנא שם שבת ושם עבודה זרה קתני. ממאי? מדקתני: "הבא על אשה ובתה ועל אשת איש", והא, יש בתו מאנוסתו דלא קתני לה.

מחברת כריתות - א

אמרי: דכתיבן קתני, דלא כתיבן, לא קתני. וְהַאיכָא בַּת אַשְׁתּוּ, וּבַת בַּתּוּ, וּבַת בְּנָהּ, דְּכַתִּיבָא וְלֹא קַתְּנִי?! <אלא שם אשה ובתה קתני - ה"נ, שם שבת ושם עבודה זרה קתני

{**רב אחא בריה דרב איקא** רמי דיליה אדיליה: מי אמר רב ביבי בר אביי הכי: "שם שבת קתני, ושם עבודה זרה קתני?! והאיתמר: המעלה אברי פנים בחוץ, חייב; אברי חוץ בחוץ, חייב. וקשיא ליה לרב ביבי בר אביי: אי הכי, הא דתנן: "שלשים ושש כריתות בתורה", תלתין ושבע נינהו, דאיכא המעלה והמעלה. כמאי קשיא ליה?! נישני שם העלאה קתני! <מי דמי?! שבת ועבודה זרה, תנא יתהון אבינכיהון גבי כריתות דאיריא, משני: שם שבת קתני שם עבודה זרה קתני; גבי העלאה, מי תנא יתהון בינכיהון, דשני הכי בעא מיניה ר' ירמיה מר' זירא: ב' כריתות ולא אחד, מהו? <א"ל: שוחט והעלה קאמרת?! הני שני לאוין נינהו! אי למאן דגמר מגז"ש, נאמר כאן "הבאה" ונאמר להלן "הבאה" - מה להלן, לא ענש אלא א"כ הזהיר, אף כאן, לא ענש א"כ הזהיר. למאן דמייתי לה בהיקש, אמר קרא: (דברים יב) "שם תעלה ושם תעשה" - מקיש שחיטה להעלאה - מה העלאה, לא ענש א"כ הזהיר, אף שחיטה, לא ענש א"כ הזהיר.

דלמא "ב' מיתות ולא אחד" קאמרת? מה היא? אוב וידעוני! <א"ל: דהא, פלוגתא דר' יוחנן ור"ל, דתנו גבי הנסקלין: בעל אוב וידעוני {וקשיא לן: ומ"ש, גבי סקילות, תני "ידעוני", וגבי כריתות לא תני ידעוני?

<א"ר יוחנן: הואיל ושניהם בלאו אחד נאמרו. {ונימא ידעוני ולא נימא בעל אוב? <קסבר: הואיל ופתח הכתוב בבעל אוב.

אור"ל אמר: הואיל ואין בו מעשה. {ור"ל, מאי טעמא לא אמר כר' יוחנן? <א"ר פפא: דהא חלוקין הן במיתות. אור' יוחנן אמר לך: חלוקה דלאו הוי חלוקה, חלוקה דמיתה לא הויא חלוקה.

{ור' יוחנן, מ"ט לא אמר כר"ל? <קסבר: מאן תנא כריתות? ר"ע היא, דאמר: לא בעינן מעשה. אור"ל, נהי דר"ע לא בעי מעשה רבה, מעשה זוטא בעי. {בעל אוב, מאי מעשה אית ביה? <הקשת זרועותיו הוי מעשה! {מגדף, מאי מעשה אית ביה? <עקימת שפתיו הוי מעשה! <קס"ד: הקשת זרועותיו הוי מעשה זוטא אפילו לרבנן.

{מיתיבי: בעבודה זרה אינו חייב אלא על דבר שיש בו מעשה, כגון שזיבח וקיטר וניסך והשתחוה. ~וקשיא לן: השתחואה לית בה מעשה. ~ואמר ר"ל: הא מני? ר"ע היא, דאמר לא בעינן מעשה. ור' יוחנן אמר: אפילו תימא רבנן, כפיפת קומתו הוי

מחברת כריתות - א

מעשה. ~מכלל, דסבירא ליה לר"ל: אליבא דרבנן, כפיפת קומתו \\לרבנן\\ לא הוי מעשה - ןהקשת זרועותיו הוי מעשה?! אואלא, כי קאמר ר"ל "הקשת זרועותיו הוי מעשה זוטא" ((אינו אלא)) אליבא דר"ע, אבל לרבנן, לא הוי מעשה.

{א"ה, אמאי תני: "יצא מגדף שאין בו מעשה"?! ניתני: "יצא מגדף ובעל אוב"! <חדא מתרתי קתני. ןוליתני בעל אוב, ולא ליתני מגדף? <מגדף איצטריך ליה - סד"א: הואיל וכתוב כרת דיליה במקום קרבן, אימא: מודה ליה לרבי עקיבא - קמ"ל דלא.

עולא אמר: בעל אוב דקתני, במקטר לשד. ןמתקיף לה **רבא**: א"כ, היינו עובד עבודה זרה! |<אלא אמר **רבא**: מקטר לשד ע"מ לחברו {א"ל **אביי**: א"כ, היינו חובר חבר! <א"ל: התורה אמרה: חובר חבר כגון זה, בסקילה. ואלא חובר חבר דבלאו, הדין ((היכי" - ולקמן הלשון: "הי דין")) הוא? <א"ל: כדתניא: "והובר חבר" - אחד חובר גדול, ואחד חובר קטן, ואפילו חובר לנחשים ועקרבים, חייב. אמר **אביי**: האי מאן דבעי למיצמד זיבורא ועקרבא, אסור, ואי קאתו בתריה, שרי.

{לר' יוחנן, דאמר כפיפת קומתו הוי מעשה, עקימת (**ד,א**) שפתיו נהוי מעשה גבי מגדף?! <אמר **רבא**: שאני מגדף, הואיל וישנו בלב, אבל בעלמא, עקימת שפתיו הוי מעשה.

{מתיב **רבי זירא**: יצאו עדים זוממין, שאין בו מעשה. ~ואמאי?! הא "על פי" כתיב בהן! <אמר **רבא**: שאני עדים זוממין, הואיל וישנן בראייה:

האוכל חלב: ת"ר: (ויקרא ז) "כל חלב שור וכשב ועז לא תאכלו" - לחייב על כל אחת ואחת, דברי ר' **ישמעאל**. **וחכ"א**: אינו חייב אלא אחת. <נימא בהא קמיפלגי: דר' ישמעאל סבר: לוקין על לאו שבכללות, ורבנן סברי: אין לוקין על לאו שבכללות. <לעולם סבר ר' ישמעאל: אין לוקין על לאו שבכללות, ושאני הכא דמייתרי ליה קראי - נכתוב קרא "כל חלב לא תאכלו" - "שור וכשב ועז למה לי"? - ש"מ: לחלק. ורבנן: אי לא כתיב "שור וכשב ועז", ה"א: אפילו חלב חיה במשמע - להכי כתב "שור כשב ועז", למימרא דחלב שור וכשב ועז הוא דאסור, אבל דחיה, שרי.

{שפיר קאמרי ליה! |<אלא היינו טעמא דרבי ישמעאל דקסבר: א"כ, לכתוב: "כל חלב שור לא תאכלו" - "כשב ועז" למה לי? ש"מ: לחלק. ורבנן סברי: אי כתב רחמנא "כל חלב שור", ה"א: נילף "שור-שור" מסיני - מה גבי סיני, חיה ועוף כיוצא בהן, אף גבי אכילה, חיה ועוף כיוצא בהן. להכי כתב רחמנא "שור וכשב ועז"

מחברת כריתות - א

למימרא דהני דאסור, אבל חיה ועוף, שרי.

{שפיר קא"ל! | אלא היינו טעמא דקסבר: נכתוב: "כל חלב כשב לא תאכלו"; א"נ: "כל חלב עז לא תאכלו". "שור וכשב ועז" למה ליי? ש"מ: לחלק. ורבנן סברי: אי כתב "כל חלב כשב" ה"א: חלב כשב אסור, ושור ועז שרי. וכ"ת: מאי אולמיה דכשב? אמשום דנתרבה באליה, וכדתנא ר' חנינא: למה מנה הכתוב אימורין בשור ואימורים בכשב ואימורים בעז, דכתיב: (במדבר יח) "אך בכור שור וגו'"? אצריכי, דאי כתב שור, ה"א: כשב ועז לא ילפינן מיניה, דאיכא למיפרך: מה לשור, שכן נתרבה בנסכים; נכתוב רחמנא בכשב ונילף שור ועז מכשב? איכא למיפרך: מה לכשב, שכן נתרבה באליה - נכתוב רחמנא עז, ונילף שור וכשב מיניה? איכא למיפרך: מה לעז, שכן נתרבה אצל עבודה זרה. מן חד לא ילפינן - נכתוב תרתי, ונילף חדא מתרתי. הי דין? נילף שור מכשב ועז? אית להון פירכא: מה לכשב ועז, שכן נתרבו אצל הפסח; לא נכתוב כשב, ונילף משור ועז? אית להון פירכא: מה לשור ועז, שכן נתרבה אצל עבודה זרה; לא נכתוב עז, ונילף משור וכשב? אית להון פירכא: מה לשור וכשב, שכן יש בו צד ריבוי. הלכך לא ילפי מהדדי.

{שפיר קא"ל! | אלא לעולם טעמא דרבי ישמעאל כדאמרין מעיקרא, דאם כן, נכתוב: "כל חלב" ולישתוק. מאי אמרת? האי דכתב "שור וכשב ועז" למשרי חלב חיה? הא, כי כתב קרא, בעניינא דקדשים, ודבר למד מעניינו - מכלל, דרבנן סברי: לא ילפינן: דבר למד מעניינו! אלא! דכולי עלמא ילפינן: דבר הלמד מעניינו, והכא בהא פליגי: רבי ישמעאל סבר: למידין לאו מלאו, בין מלאו ובין מלאו דכרת,¹ ורבנן: לאו מלאו ילפינן - לאו מכרת לא ילפינן.

ואיבעית אימא: היינו טעמייהו דרבנן כדאמר ליה רב מרי לרב זביד: {אלא מעתה, אליה דחולין תיתסר! אמר ליה: עליך אמר קרא: (ויקרא ז) "כל חלב שור וכשב ועז" - דבר השוה בשלשתן בעינן, וליכא. הלכך, כי אתא שור וכשב ועז, למישרי אליה דחולין הוא דאתא. ור' ישמעאל אמר לך: א"כ, לימא קרא: "כל חלב שור וכשב" - עז למה ליי? ש"מ: לחלק.

א"ר חנינא: מודה רבי ישמעאל לענין קרבן, שאין מביא אלא

1 לפננו: דכל חלב שור וכשב ועז מלאו (ויקרא ג) דחוקת עולם לדורותיכם בכל מושבותיכם כל חלב וכל דם לא תאכלו דכתיב בעניינא דקדשים ובקדשים לא אית בהון חיה אף כל חלב שור כי כתיב ליה סתמא ליכא לספוקי בחיה הלכך שור וכשב ועז לחלק הוא דאתא לחייב על כל אחת ואחת וילפינן לאו דכל חלב ולא דחוקת עולם מכרת (ויקרא ז) דכי כל אוכל חלב מן הבהמה אשר יקריבו ממנה מה ההוא לחלק אף הדין לחלק - ורש"י מחק כולו

חטאת אחת. מ"ט? דלא דמי הדין לאו ללאו דערייות.
 ת"ר: "ועשה אחת" "ועשה הנה" - לחייב על כל אחת ואחת, שאם
 אכל חלב וחלב, שם אחד בשני העלמות, חייב שתיים; שתי שמות
 בהעלם אחת, חייב שתיים. א"ל **רמי בר חמא לרב חסדא**: בשלמא
 שם אחד בשני העלמות, חייב שתיים, משום דהעלמות מחלקין;
 אלא שני שמות בהעלם אחת, אמאי חייב שתיים? הא בעינן
 העלמות מוחלקין, וליכא! א"ל: הכא במאי עסקינן? כגון דאכל
 חלב דנותר, דמחייב משום נותר ומשום חלב. {א"ל: א"כ, ניחייב
 נמי משום קודש! | אלא אמר **רב ששת**: כגון דאכל חלב דהקדש,
 ור' יהודה היא, דתניא: אכל חלב נבלה, אכל חלב מוקדשין, חייב
 שתיים. ר' **יהודה** אומר: חלב מוקדשין, לוקה שלש. מחייכו עלה
 במערבא. {ונוקמה כגון חלב דשור וכשב ועז, ור' ישמעאל היא,
 דאמר לוקה שלש! (דב) - אלמא לא אוקמה כר' ישמעאל.
 <דא"ר **חנינא**: מודה היה רבי ישמעאל לענין קרבן, שאינו חייב
 אלא חטאת אחת. השתא נמי כר' יהודה לא מתוקמא, דהא א"ר
אלעזר²: מודה היה רבי יהודה לענין קרבן, שאין מביא אלא
 חטאת אחת. אלא אמר ר"ל משום **בר תאוטני**: הכא במאי
 עסקינן? כגון שאכלן בשני תמחויין, ואליבא דרבי יהושע, דאמר:
 תמחויין מחלקים.

גופא: אכל חלב נבילה, לוקה שתיים; חלב מוקדשין, לוקה שתיים.
רבי יהודה אומר: חלב מוקדשין לוקה שלש. {אמר ליה **רב שיזבי**
לרבא: בשלמא לר' יהודה, היינו דכתיבי קראי (ויקרא ג) "חקת
 עולם" (ויקרא ז) "כל חלב שור וכשב ועז לא תאכלו" (ויקרא כב)
 "וכל זר לא יאכל קדש" - הא תלתא לאוין. אלא לרבנן, מ"ט?
 <קסברי: לאו דחוקת עולם בקדשים, ולא דחלב שור בחולין.
 וצריכי, דאי כתב רחמנא בקדשים, הוה אמינא: קדשים הוא,
 דחמירי, דאסור חלבן, אבל חולין, אימא: לא! משום הכי כתב
 רחמנא: "כל חלב שור". ואי כתב "כל חלב שור", ה"א: חלב דחולין
 הוא דאסור, משום דלא הותר מכללו, אבל חלב מוקדשין, דהותר
 מכללו, ה"א: מדהותר בשרן, אישתרי נמי חלבן - צריכי! ורבי
 יהודה סבר: כי כתיב "חלב שור" בעניינא דקדשים כתיב. <אלא
 מכלל, דרבנן סברי: לא ילפינן דבר הלמד מעניינו. <לא! דכ"ע
 ילפינן דבר הלמד מעניינו, ובהא קמיפלגי: רבי יהודה סבר":
 למידין לאו מלאו, ולא מוכרת, ורבנן סברי: לאו מלאו ילפינן; לאו
 מוכרת לא ילפינן.³

תניא: "כל חלב וכל דם לא תאכלו" - מה חלב, לוקה שתיים, אף

2 לפננו: אליעזר

3 לפננו: אלא לר' יהודה כל חלב וכל דם לא תאכלו למאי אתא מיבעי ליה להקיש ד< ורש"י מחק

מחברת כריתות - א

דם, לוקה שתיים, דברי ר' יהודה. וחכ"א: אין בו אלא אזהרה אחת. גומ"ש חלב, דלוקה שתיים בלא היקישא? דכתב ביה תרי קראי: "כל חלב וכל דם לא תאכלו", "כל חלב שור וכשב" - דם נמי, בלאו היקישא נילקי שתיים, דכתיב ביה תרי לאוין: "כל חלב וכל דם לא תאכלו", (ויקרא ז) "וכל דם לא תאכלו בכל מושבותיכם לעוף ולבהמה!" | אלא אימא: מה חלב, לוקה שלש, אף דם, לוקה שלש. ומאי שנא חלב, דלוקה שלש, דכתיב ביה הלין תרי לאוין ולא דזרות - הא תלתא, דם נמי! איצטריך! ס"ד אמינא: הואיל ואיתמעט דם מטומאה, ליתמעט מזרות - קמ"ל היקישא.

ואלא לרבנן, הקישא למאי אתא? כמיבעי ליה לכדתניא: "כל חלב וכל דם לא תאכלו" - מה חלב מיוחד, שחלבו חלוק מבשרו, ואין מצטרפין זה עם זה, אף דם, שדמו חלוק מבשרו - אוציא דם שרצים - הואיל דאין דמן חלוק מבשרו, מצטרפין. {והא מהכא נפקא?! מהתם נפקא: (ויקרא יא) "וזה לכם הטמא" - לימד על דם השרץ והשרץ, שמצטרפין זה עם זה. אי לאו היקישא, ס"ד אמינא: ה"מ לטומאה, אבל לאכילה, אימא: לא! אשמעינן היקישא לאכילה. אמר רבינא: הילכך דם נחש ובשרו מצטרפין. {מאי קמ"ל? היינו היקישא! א"ס"ד: א: שרץ, דאיתרבי לטומאה, איתרבי לאכילה; נחש, דלא איתרבי לטומאה, לא איתרבי לאכילה - קמ"ל: היקישא, כל מילי דאין דמו חלוק מבשרו משמע.

אמר רבא: שלש כריתות האמורות בדם, למאי? אחת לדם חולין, ואחת לדם קדשים, ואחת לדם התמצית. {הניחא לר' יהודה, דתניא: דם התמצית באזהרה. ר' יהודה אומר: בכרת. אלא לרבנן, ההיא למאי אתא? {ואפילו לר' יהודה, כרת נפקא ליה מן "כל דם", דתניא: רבי יהודה אומר: "דם" - מה תלמוד לומר: "כל דם"? אין לי אלא דם קדשים שהנפש יוצא בו, שהוא מכפר - דם חולין ודם התמצית מנין? ת"ל: "כל דם" אלא אימא: אחד לדם חולין, ואחד לדם קדשים, ואחד לדם כיסוי.

ואמר רבא: חמשה לאוין האמורין בדם, למה? אחת לדם חולין, ואחת לדם קדשים, ואחת לדם כיסוי, ואחת לדם איברין, ואחת לדם התמצית.

א"ר אילא: אכל מעשר דגן ותירוש ויצהר לוקה שלש. {והא אין לוקין על לאו שבכללות?! אשאני הכא דמייתרי קראי - מכדי כתב רחמנא: (דברים יד) "ואכלת לפני ה' אלהיך מעשר דגנך תירושך

מחברת כריתות - א

ויצהרדך" - בפנים אין, בחוץ לא, ל"ל דכתב רחמנא: (דברים יב)
"לא תוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך ותירושך ויצהרדך?"
לחלק! {אי מההוא, ה"א: ה"מ בעשה, אבל בלאו, אימא: לא.
אמטו להכי (ה,א) כתב רחמנא: "לא תוכל" לאוקמה בלאו, ועדיין
לאו שבכללות הוא. אם כן, נימא קרא: "לא תוכל לאכלם
בשעריך מעשר דגנך" - "תירושך ויצהרדך" למ"ל? ליחודי אכילה
דכל חד וחד

א"ר יצחק: האוכל לחם קלי וכרמל לוקה ג'. {והא אין לוקין על
לאו שבכללות?!? אשאני הכא דמייתר קראי - לימא קרא: "לחם"
ונילף קלי וכרמל מיניה. {איכא למיפרד: מה ללחם, שכן נתרבה
אצל חלה. <נכתוב "קלי" ולא לכתוב "לחם" ונילף מקלי. {לחם
מקלי לא אתי, משום דקלי איתיה בעיניה - לחם לא איתיה
בעיניה; כרמל מקלי לא אתי, משום דקלי נתרבה אצל מנחות -
כרמל לא נתרבה אצל מנחות. <נכתוב "כרמל" ונילף לחם וקלי
מיניה. {איכא למיפרד: מה לכרמל, שכן לא נשתנה מברייתו.

אמן חד לא ילפי - נילף חדא מן תרין: לא נכתוב קרא "לחם"
ונילף מקלי וכרמל. {איכא למיפרד: מה לקלי וכרמל, דאיתנהון
בעיניהון. אלא נכתוב קרא "כרמל" ונילף מלחם וקלי. {איכא
למיפרד: מה ללחם וקלי, שכן נתרבו אצל מנחות.

אמר לך רבי יצחק: לא נכתוב קרא "קלי" ונילף מלחם וכרמל.
מאי פרכת? אי פרכת "מה ללחם שכן נתרבה אצל חלה", כרמל
יוכיח; ואי משום דכרמל לא נשתנה מברייתו, לחם יוכיח. הלכך
לוקה, דמייתר.

{ואימא: קלי, דמייתר, מחייב חדא; אכולהון, מחייב חדא. אם
כן, נכתוב קרא: "לחם כרמל וקלי". אי נמי, נכתוב: "קלי ולחם
וכרמל". אמאי כתב לקלי באמצע? הכי קאמר: לחם בקלי נחייב,
וכרמל נחייב בקלי.

א"ר ינאי: לעולם אל תהי גזירה שוה קלה בעיניך, שהרי פיגול
אחד מגופי תורה, ולא לימדו הכתוב אלא מגזירה שוה, דאמר רבי
יוחנן: תני זבדא בר לוי: נאמר להלן: (ויקרא יט) "ואוכלו עונו
ישא" ונאמר כאן: (ויקרא ז) "והנפש האוכלת ממנו עונה תשא" -
מה להלן, כרת, אף כאן, כרת.

א"ר סימאי: לעולם אל תהי גזירה שוה קלה בעיניך, שהרי נותר
אחד מגופי תורה, ולא לימדו הכתוב אלא מג"ש. מאי היא? יליף:
"קדש-קדש" - "ואוכלו עונו ישא כי את קדש ה' חלל", וכתוב:
(שמות כט) "ושרפת את הנותר באש כי קדש וגו'"

מחברת כריתות - א

אמר **אביי**: לעולם אל תהי ג"ש קלה בעיניך, שהרי בתו מאנוסתו הן הן גופי תורה, ולא לימדה הכתוב אלא מג"ש, דאמר **רבא**:
אמר לי ר' **יצחק בר אבדימי**: אתיא "הנה-הנה" לאיסורא; אתיא
"זמה-זמה" לשרפה.

אמר **רב אשי**: אל תהי ג"ש קלה בעיניך, שהרי נסקלים הן הן גופי תורה, ולא לימדה הכתוב אלא מג"ש, דתניא: נאמר כאן "דמיהם בס" ונאמר באוב וידעוני: דמיהם בס: - מה להלן, בסקילה, אף כאן, בסקילה:

המפטם את השמן; והמפטם את הקטרת; והסך את השמן, המשחה || ת"ר: המפטם את השמן ללמוד בו או למוסרו לציבור, פטור; לסוך, חייב. והסך ממנו פטור, לפי שאין חייבין אלא על סיכת שמן המשחה שעשה משה בלבד.

אמר מר: ללמוד בו או ע"מ למוסרו לציבור פטור. מנלן? אאתיא "מתכונתו" מן "במתכונתה" דקטרת, וכתוב לגבי קטרת (שמות ל) "לא תעשו לכם" - לכם הוא דאסור, אבל למוסרו לציבור, פטור - גבי שמן נמי, למוסרו לציבור פטור.

{ותיהדר קטרת ונילף משמן - מה שמן, כי מפטם לחציין פטור, אף קטרת נמי, כי מפטם לחציין פטור? ~אלמה אמר **רבא**: קטרת שפטמה לחציין, חייב; שמן שפטמו לחציין, פטור. אמר לך **רבא**: גבי שמן כתיב: "ובמתכונתו לא תעשו כמוהו" - כמוהו הוא דאסור, אבל חציו שפיר דמי; גבי קטרת דכתיב: "והקטרת אשר תעשה" - כל עשייה דקטרת. אפשר דמקטיר פרס שחרית ופרס בין הערבבים? ת"ר: שמן המשחה: מר דרור, ה' מאות; קדה, ה' מאות; קנמן בשם, ה' מאות; וקנה בשם, חמשים ומאתים - נמצאו כולם אלף ושבעה מאות וחמשים. ותנא מניינא קמ"ל?! כתנא הא קא קשיא ליה: אימא קנה בשם כקנמן בשם - מה קנמן בשם, מחציתו בחמשים ומאתים, אף קנה בשם, מחציתו חמשים ומאתים, דהוה להו תרין אלפים. ואימא: ה"נ? אם כן, נכתוב קרא "קנמן בשם וקנה בשם מחצה ומחצה חמשים ומאתים"

אמר ליה **רב פפא לאביי**: גכשהוא שוקל, בהכרע הוא שוקל או עין בעין הוא שוקל? {אמר ליה: רחמנא כתב "בד בבד" ואת אמרת בהכרע?! אהאמר **רב יהודה**: הקב"ה יודע הכרעות - אלמא דאית בהו הכרע. אלא אמר **רב יהודה**: דקנמן בשם, אמאי מייתי מחציתו דחמש מאות, חמשים ומאתים בחד זימנא, וחמשים ומאתים בחד זימנא? כיון דכולהון ה' מאות הויין, נייתי ה' מאות בבת אחת? - ש"מ: מדקמייתי לה לקנמן בשם בתרי זימני, הכרע

מחברת כריתות - א

אית ביה, והקב"ה יודע בהכרעות. גומאי "בד בבד"? אמר **רבינא**: שלא יניח משקל במשקל, וישקול.

ת"ר: שמן המשחה שעשה משה במדבר, משלקו העיקרין, דברי ר' **יהודה**. א"ל **רבי יוסי**: והלא לסוך העיקרין אינו סיפק? כיצד עושה? הביאו העיקרין, ושלקום במים, והציף עליהן שמן המשחה, וקלט את הרית, וקיפחו. {אמר לו ר' **יהודה**: (ה**ב**) וכי נס אחד נעשה בשמן המשחה?! והלא נסים הרבה נעשו בו, מתחלתו ועד סופו! תחלתו, לא היה אלא י"ב לוג, ובו נמשח המשכן וכליו ואהרן ובניו כל שבעת ימי המלואים, ובו נמשחו כהנים גדולים ומלכים, וכולו קיים לעתיד לבא, שנאמר: (שמות ל) "שמן משחת קדש יהיה זה לי לדורותיכם" - "זה" בגימטריא י"ב לוגין הויין.

ת"ר: (ויקרא ח) "ויקח משה את שמן המשחה וימשח את המשכן וגו'" - **רבי יהודה** אומר: שמן המשחה שעשה משה במדבר, הרבה נסים נעשו בו מתחלתו ועד סופו. תחלתו, לא היה אלא י"ב לוגין - כמה יורה בולעת! כמה עיקרין בולעין! כמה האור שורף! ובו נמשח משכן וכליו אהרן ובניו כל ז' ימי המלואים, ובו נמשחו כהנים גדולים ומלכים. ואפילו כהן גדול בן כהן גדול טעון משיחה, ואין מושחין מלך בן מלך. ואם תאמר: מפני מה משחו את שלמה? אמפני מחלוקת אדוניה; ואת יהואש? אמפני עתליה; ואת יהואחז? אמפני יהויקים אחיו, שהיה גדול מאחיו שתי שנים.

אמר מר: ואפילו כהן גדול בן כהן גדול טעון משיחה - מנלן? <דכתיב: (ויקרא ו) "והכהן המשיח תחתיו מבניו" - נימא קרא: "והכהן שתחתיו מבניו" - מאי "המשיח"? הא קמ"ל, דאפילו מבניו - ההוא דמשח הוי כהן גדול, ואי לא משח, לא הוי כהן גדול.

אמר מר: אין מושחין מלך בן מלך. מנלן? אמר **רב אחא בר יעקב**: דכתיב: (דברים יז) "למען יאריך ימים על ממלכתו הוא ובניו" - <כל הימים> ירושה היא. ומפני מה משחו את שלמה? מפני מחלוקת אדוניה. מנלן דכי אתי מחלוקת בעי משיחה, ולא כל דבעי מלכא מורית ליה מלכותא? אמר **רב פפא**: אמר קרא: (דברים יז) "בקרב ישראל" - בזמן ששלום בישראל.

תנא: אף יהוא בן נמשי לא נמשח אלא מפני מחלוקת יורם בן אחאב. {אמאי?! תיפוק ליה דמלך ראשון הוא! אכסורי מיחסרא, והכי קתני: מלכי בית דוד מושחין; מלכי ישראל, אין מושחין. ואם תאמר: מפני מה משחו יהוא בן נמשי? מפני מחלוקת יורם בן אחאב!

אמר מר: מלכי בית דוד מושחין, ואין מלכי ישראל מושחין. מנלן?

מחברת כריתות - א

דכתיב: (שמואל א טז) "קום משחהו, כי זה הוא" - זה טעון משיחה, ואין אחר טעון משיחה.

אמר מר: מפני מחלוקת יורם. {ומשום מחלוקת יורם בן אחאב נמעל בשמן המשחה? אכדאמר **רב פפא**: באפרסמא דכיא - ה"נ, באפרסמא דכיא.

ואת יהואחז מפני יהויקים שהיה גדול ממנו שתי שנים {ומי קשיש? והכתיב: (דברי הימים א ג) "ובני יאשיה: הבכור יוחנן, והשני יהויקים, והשלישי צדקיהו, והרביעי שלום" ~ וא"ר **יוחנן**: הוא יהואחז <הוא> צדקיהו הוא שלום אלא לעולם יהויקים קשיש, ואמאי קרי ליה בכור? שהוא בכור למלכות! {ומי מוקמינן זוטא קמי קשישא?! והכתיב: (דברי הימים ב כא) "ואת הממלכה נתן ליהורם כי הוא הבכור" אהוא ממלא מקום אבותיו הוה.

אמר מר: הוא שלום, הוא צדקיהו {והא בדרי קחשיב! ומאי קרי ליה שלישי? אשהו שלישי לבנים. ומאי קרי ליה רביעי? שהוא רביעי למלכות, משום דמלך יכניה קמיה. בתחלה מלך יהואחז, וסוף מלך יהויקים, וסוף מלך יכניה, וסוף מלך צדקיהו.

ת"ר: הוא שלום, הוא צדקיהו. ולמה נקרא שמו "שלום"? שהיה שלם במעשיו. דבר אחר: "שלום", ששלם מלכות בית דוד בימיו. ומה שמו? מתניה שמו, שנאמר: (דברי הימים ב לו) "וימלך את מתניה דודו תחתיו, ויסב שמו צדקיהו" - דאמר לו: יה יצדיק עליך את הדין, אם תמרוד בי, שנאמר: (דברי הימים ב לו) "ויביאהו בבבלה", וכתוב (דברי הימים ב לו) "וגם במלך נבוכד נאצר מלך בבל מרד אשר השביעו באלהים".

{ומי הוה שמן המשחה?! והתניא: משנגנז ארון, נגנז צנצנת המן, וצלוחית שמן המשחה, ומקלו של אהרן, שקדים ופרחים, וארגז ששגרו פלשתים דורון לאלהי ישראל, שנאמר: (שמואל א ו) "ואת כלי הזהב אשר השיבותם לו אשם תשימו בארגז מצדו". ומי גנזו? איאשיה מלך יהודה גנזו, שנאמר: (דברי הימים ב לה) "ויאמר המלך אל הכהנים: תנו את ארון הקדש", ואמר **רבי אלעזר**: אתיא "שם-שם"; אתיא "דורות-דורות"; אתיא "משמרת-משמרת" אאמר **רב פפא**: באפרסמא דכיא.

ת"ר: מושחין את המלכים כמין נזר, ואת הכהנים כמין כי. אמר **רב מנשיה**: כמין כי יוני. תני חדא: בתחלה מציק שמן על ראשו, ואחר כך נותן לו שמן בין ריסי עיניו. ותני אחריתי: בתחלה נותן לו שמן בין ריסי עיניו, ואחר כך מציק לו שמן על ראשו. אתנאי היא. איכא למאן דאמר: "משיחה עדיפא", ואיכא למאן דאמר:

מחברת כריתות - א

"יציקה עדיפא". מאי טעמא דמ"ד יציקה עדיפא? שנאמר: (ויקרא ח) "ויצק משמן המשחה על ראש אהרן". ומאן דאמר משיחה עדיפא, קסבר: שכן נתרבה אצל כלי שרת.

{והכתיב: "ויצק" ולבסוף "וימשח"?! אה"ק: מה טעם "ויצק"? משום "וימשח אותו לקדשו"

ת"ר: (תהילים קלג) "כשמן הטוב היורד על הראש וגו'" - כמין שתי טיפין מרגליות היו תלויות לאהרן בזקנו. אמר **רב כהנא**: תנא: כשהוא מספר, עולות ויושבות בעיקרי זקנו, ועל דבר זה היה משה רבינו דואג: שמא, חס ושלוס, מעלתי בשמן המשחה? יצתה בת קול ואמרה: (תהילים קלג) "כטל חרמון שיורד על הררי ציון" - מה טל, אין בו מעילה, אף שמן שיורד על זקן אהרן, אין בו מעילה. ועדיין אהרן היה דואג: שמא משה לא מעל, ואני מעלתי? יצתה בת קול ואמרה לו: (תהילים קלג) "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד" - מה משה לא מעל, אף אתה לא מעלת.

ת"ר: אין מושחין את המלכים אלא על המעיין, כדי שתימשך מלכותן, שנאמר: (מלכים א א) "ויאמר המלך <אל בניהו> וגו' והורדתם אותו על גיחון <וגו'> ומשח אותו שם"

אמר **רב אמאי**: האי מאן דבעי לידע אי משכא שתא אי לא, מייתי שרגא בהלין עשרה יומין דבין ריש שתא ליומא דכיפורי, וניתלי בביתא דלא נשיב זיקא - אי משיך נהוריה, נידע דמסיק שתיה. ומאן דבעי נעביד עיסקי, ובעי דנידע אי מצלח עיסקי אי לא, נירבי תרנגולא - אי שמין ושפר, נידע דמצלח. האי מאן דבעי ניפוק באורחא, ובעי דנידע אי הדר לביתיה, ניעול ניקום בביתא דבהתא - אם חזי (**ו,א**) בבואה לבבואה דבבואה, נידע דאתי לביתיה. אולאו מילתא היא! דילמא חלשא דעתיה, ומתרע מזליה!

אמר **אביי**: השתא דאמרת: סימנא מילתא היא, יהא רגיל איניש למיכל ריש שתא: קרא, ורוביא, כרתי, סילקא, ותמרי. א"ל **רב משרשיא** לבניה: כי בעיתו למיזל למגמר קמיה רבכון, גרוסו מעיקרא מתניתין, והדר עולו קמי רבכון. וכי יתביתו קמי רבכון, חזו לפומיה דרבכון, שנאמר: (ישעיהו ל) "והיו עיניך רואות את מורידך". וכי גריסיתו שמעתא, גרוסו על מיא, דכי היכי דמשכי מיא, תמשוך שמעתכון.

אקילקי דמתא מחסיא, ולא אפדני דפומבדיתא. טב גילדנא סריא למיכל מכותחא דרמי כיפי

(שמואל א ב) "ותתפלל חנה ותאמר: עלץ לבי בה', רמה קרני" - רמה קרני ולא רמה פכי. דוד ושלמה, שנמשחו בקרן, נמשכה

מחברת כריתות - א

מלכותם; שאול ויהוא, שנמשחו מן הפך, לא נמשכה מלכותם:
המפטם את הקטרת: ת"ר: המפטם את הקטרת ללמד בה, או למוסרה לציבור, פטור; להריח בה, חייב. והמריח בה, פטור, אלא שמעל. {ומי איכא מעילה [בריח]?! והאמר ר"ש בן פזי א"ר יהושע ב"ל משום בר קפרא: קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה. אריח, אחר שתעלה תמרתו אין בו משום מעילה, שהרי אין לך דבר אחר שנעשה מצותו ומועלין בו. {אלמה לא?! והרי תרומת הדשן, דנעשית מצותה ומועלין בה! כמשום דהוי תרומת הדשן ובגדי כהונה שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד, אין מלמדים. {הניחא לרבנן, אלא לר' דוסא מאי איכא למימר? דתניא: (ויקרא יז) "והניחם שם" - מלמד שטעונין גניזה. רבי דוסא אומר: כשירין הן לכהן הדיוט. ומה תלמוד לומר: "והניחם שם"? שלא ישתמש בהן ביום הכפורים אחר. כמשום דהוי תרומת הדשן ועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.
תרומת הדשן מאי היא? דתניא: (ויקרא ו) "ושמו אצל המזבח" - מלמד שטעונין גניזה. עגלה ערופה מאי היא? דתניא: (דברים כא) "וערפו שם את העגלה בנחל" מלמד שטעון גניזה.
ולמ"ד: שני כתובין הבאים כאחד מלמדין, הכא ודאי אין מלמדין, משום דהוי תרי מיעוטי - בתרומת הדשן כתיב: "ושמו" - הדין, אין; מידי אחרינא, לא. גבי עגלה ערופה כתיב: "הערופה" - ערופה, אין; מידי אחרינא, לא.
ת"ר: פיטום הקטרת: הצרי והציפורן והחלבנה והלבונה, משקל שבעים של שבעים מנה; מור וקציעה שיבולת נרד וכרכום, משקל ששה עשר של ששה עשר מנה; הקושט, שנים עשר; קילופה, שלשה; וקנמון, תשעה; בורית כרשינה, תשעה קבין; יין קפריסין, סאין תלתא קבין תלתא. אם אין לו יין קפריסין, מביא חמר חיוורין עתיק. מלח סדומית, רובע; מעלה עשן, כל שהוא. ר' נתן אומר: אף כיפת הירדן כל שהוא. ואם נתן בה דבש, פסלה. חיסר אחת מכל סממניה, חייב מיתה. רש"א: הצרי אינו אלא שרף הנוטף מעצי הקטף. בורית כרשינה, ששפין בה את הציפורן, כדי שתהא נאה. יין קפריסין, ששורין בו את הציפורן, כדי שתהא עזה. {והלא מי רגלים יפין לה?! אלא שאין מכניסין מי רגלים למקדש. מסייע ליה לר' יוסי בר"ח, דאמר: (שמות ל) "קדש היא קדש תהיה לכם" - כל מעשיה לא יהו אלא בקדש.
{מיתבי: המקדיש נכסיו, והיו בה דברים הראויין לקרבנות

מחברת כריתות - א

הציבור, ינתנו לאומנין בשכרן - הני "דברים הראויין" מאי נינהו? אי בהמה וחיה, תנא ליה; אי יינות שמנים וסלתות, תנא ליה. <אלא לאו קטרת? >א"ר **אושעיא**: באותה הניתנת לאומנים בשכרן, דתניא: מותר הקטרת מה היו עושין בה? היו מפרישין <ממנה> שכר האומנין, ומחללין אותה על מעות האומנין, ונותנין אותן לאומנין בשכרן, וחוזרים ולוקחין אותה מתרומה חדשה.

{מתקיף לה **רב יוסף**: הא בכולהו מותרות תני: "חוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה", והכא לא תני. | <אלא אמר **רב יוסף**: באחד מסממני הקטרת. ת"ר: קטרת היתה נעשית שס"ח מנה - שס"ה כנגד ימות החמה - שלשה מנין יתירין שמהן מכניס כהן גדול מלא חפניו ביום הכיפורים, והשאר ניתנת לאומנין בשכרן, כדתניא: מותר הקטרת מה היו עושין בה? מפרישין <ממנה> שכר האומנין, ומחללין אותה על מעות האומנין, ונותנין אותן לאומנין בשכרן, וחוזרין ולוקחין אותה מתרומת הלשכה

(ו**ב**) תנו רבנן: מותר הקטרת, אחת לששים או לשבעים שנה היו מפטמין אותה לחצאין. לפיכך, יחיד שפיטם לחצאין חייב, דברי **רבן שמעון בן גמליאל**, שאמר משום הסגן. אבל שליש ורביע, לא שמעתי. **וחכמים** אומרים: בכל יום מתקן במתכונתה, והיה מכניס.

מסייע ליה לרבא, דאמר **רבא**: קטורת שפטמו לחצאין חייב, דכתיב: (שמות ל) "והקטרת אשר תעשה" - כל שתעשה, והא אפשר דעבדה פרס בשחרית ופרס בין הערבים.

ת"ר: היו מחזירין אותה למכתשת פעמים בשנה, בימות החמה, פזורה, שלא תתעפש; בימות הגשמים, צבורה, כדי שלא תפוג ריחה. וכשהוא שוחק, אומר: "הדק היטב, היטב הדק", דברי **אבא יוסי בן יוחנן**. ושלש מנין יתירין, שמהן כ"ג מכניס מלא חפניו ביוה"כ. נותן אותה למכתשת בערב יוה"כ, ושוחקן יפה יפה, כדי שתהא דקה מן הדקה, כדתניא: (ויקרא טז) "דקה" - ומה ת"ל? והלא כבר נאמר: (שמות ל) "ושחקת ממנו הדק"? מה ת"ל: דקה? כדי שתהא דקה מן הדקה.

אמר מר: כשהוא שוחק, אומר: "היטב הדק, הדק היטב" - מסייע ליה לר' יוחנן, דאמר **רבי יוחנן**: כשם שהדיבור רע ליון, כן הדיבור יפה לבשמים.

א"ר **יוחנן**: י"א סממנין נאמרו לו למשה בסיני. אמר **רב הונא**: מאי קראה? (שמות ל) "קח לך סמים" - תרי; "נטף ושחלת וחלבנה" - הא חמשה; "וסמים" אחריני - חמשה - הא עשרה; "ולבונה זכה" - חד - הא חד סרי.

מחברת כריתות - א

{ואימא: "סמים" - כלל; "נטף ושחלת וחלבנה" - פרט; "סמים" - חזר וכלל - כלל ופרט וכלל, אי אתה דן אלא כעין הפרט - מה הפרט מפורש, דבר שקיטר ועולה, וריחו נודף, אף כל דבר שקיטר ועולה וריחו נודף. ~וכ"ת: א"כ, לכתוב קרא חד פרטא. לאיי מיצרך צריכי! דאי כתב "נטף", ה"א: מין אילן אין, אבל גידולי קרקע לא - מש"ה כתב: "ושחלת"; ואי כתב "ושחלת", ה"א: גידולי קרקע אין, אבל מין אילן, אימא לא - משום הכי, כתב נטף; וחלבנה, לגופיה אתא, מפני שריחה רע. א"כ, מ"קח לך" נפקא ליה

{ואימא, "סמים" בתראי תרין נינהו, כסמים קדמאי?! א"כ, נכתוב: "סמים סמים" בהדי הדדי, וסוף נכתוב: "נטף ושחלת וחלבנה"

דבי רבי ישמעאל תני: "סמים" - כלל; "נטף ושחלת וחלבנה" - פרט; "סמים" - חזר וכלל - כלל ופרט וכלל, אי אתה דן אלא כעין הפרט - מה הפרט מפורש, דבר שקיטר ועולה, וריחו נודף, אף כל דבר שקיטר ועולה וריחו נודף. {או אינו אלא כלל בכלל ראשון, ופרט בפרט ראשון אמרת: לאו! - הא אין לך עליך לדון בלשון אחרון אלא בלשון ראשון

אמר מר: או אינו אלא כלל בכלל ראשון, ופרט בפרט ראשון? אמרת: לאו! - הא אין עליך לדון. {מאי קושיא? אהכי קא קשיא ליה: סמים בתראי תרי, כי סמים קדמאי, תרין. הדר ושני כדשנין, דא"כ נכתוב קרא "סמים סמים נטף ושחלת וחלבנה" ומאי "פרט בפרט ראשון"? אהכי קא קשיא ליה: מיני אילנות ילפי מן "נטף", וגידולי קרקע ילפי מ"שחלת". ולילפי נמי מ"לבונה זכה" דאייתי בחד צד דניתי דבר שריחו נודף ואע"פ שאין קוטר ועולה. הדר אמר: {א"כ נכתוב קרא ללבונה זכה במיצעי, ותילף מינה. אאי כתביה "לבונה זכה" במיצעי, הויין תרי עשר. {אם כן, נכתוב קרא "לבונה זכה" במיצעי, וחלבנה לבסוף?

אריש לקיש אמר: מגופה - מה לשון "קטרת", דבר שקוטר ועולה.

א"ר חנא בר בזנא א"ר שמעון חסידא: כל תענית שאין בה ממושעי ישראל אינה תענית, שהרי חלבנה ריחה רע, ומנאה הכתוב עם סממני קטרת. **אביי** אמר: מהכא: (עמוס ט) "ואגודתו על ארץ יסדה"

והסך בשמן המשחה: ת"ר: הסך בשמן המשחה, לבהמה וכלים פטור, לגויים ולמתים פטור. {בשלמא בהמה וכלים, דכתיב: (שמות ל) "על בשר אדם לא ייסך", ובהמה וכלים לאו אדם הוא; מתים

מחברת כריתות - א

נמי פטור, דכיון דמית ליה, "מת" מיקרי ולא אדם; אלא גוים, אמאי פטור?! הא אדם נינהו! כלאיי דכתיב: (יחזקאל לד) "ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם" - אתם קרויין אדם, ואין הגוים קרויין אדם. {והכתיב: (במדבר לא) "ונפש אדם ששה עשר אלף" א"ל: ההוא לאפוקי בהמה. {והכתיב: (יונה ד) "ואני לא אחוס על נינהו וגו'" >ההוא לאפוקי בהמה. <<ואיבעית אימא: כדקתני תנא קמיה דר"א: כל שישנו בסך, ישנו בבל ייסך, וכל שאינו בסך, אינו בבל ייסך.

תניא אידך: הסך בשמן המשחה לבהמה וכלים, לגוים ומתים, פטור; למלכים ולכהנים, ר"מ מחייב ור' יהודה פוטר. וכמה יסוך ויהא חייב? ר' מאיר אומר: כל שהוא, רבי יהודה אומר: כזית. {והאמר ר"י פטור?! >כי פטר ר' יהודה גבי מלכים וכהנים - גבי הדיוט מחייב.

ר"מ ור' יהודה, במאי פליגי? >א"ר יוסף: בהא פליגי: ר"מ סבר: "על בשר אדם לא ייסך" כתיב, וכתיב (שמות ל) "ואשר יתן ממנו על זר" - מה סיכה, כל שהוא, אף נתינה, כל שהוא. ורבי יהודה סבר: ילפינן נתינה דעל זר מנתינה דעלמא - מה נתינה דעלמא, כזית, אף נתינה דעל זר, כזית. אבל סיכה למימשח מלכים וכהנים, דברי הכל: כל שהוא.

וא"ר יוסף: במאי פליגי רבי מאיר ורבי יהודה גבי מלכים וכהנים? ר"מ סבר: "ואשר יתן ממנו על זר" כתיב, ומלך וכהן השתא זרים נינהו. ורבי יהודה סבר: בעינן: עד דאיכא זר מתחלתו ועד סופו, ומלך וכהן מעיקרא לאו זרים הוו. א"ר איקא בריה דרב אמאי: ואזדו לטעמייהו, דתניא: (זא) בת כהן שנישאת לישראל ואכלה בתרומה, משלמת את הקרן ואינה משלמת את החומש, ומיתתה בשריפה; ניסת לאחד מן הפסולין, משלמת קרן וחומש ומיתתה בחנק, דברי ר"מ. וחכמים אומרים: אחת זו ואחת זו, משלמת הקרן ואינה משלמת החומש, ומיתתה בשריפה.

אמר רב יוסף: מחלוקת בנתינת שמן המשחה, ובשינויי דשנינן, אבל נתינה דעלמא, דברי הכל כזית.

גופא: תני תנא קמיה דר' אלעזר: כל שישנו בסך, ישנו בבל ייסך, וכל שאינו בסך, אינו בבל ייסך. א"ל: שפיר קאמרת! "לא ייסך" כתיב, וקרי ביה: "לא ייסך".

תני רב חנניה קמיה דרבא: מנין לכהן גדול, שנטל משמן המשחה שעל ראשו, ונתן על בני מעיו - מנין שהוא חייב? שנאמר: (שמות ל) "על בשר אדם לא ייסך" {א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי:

מחברת כריתות - א

מ"ש מהא דתניא: כהן שסך בשמן של תרומה, בן בתו ישראל מתעגל בו ואינו חושש. א"ל: התם (ויקרא כב) "ומתו בו כי יחללוהו" כתיב - כיון דחלליה, הא איתחיל. אבל גבי שמן המשחה, כתיב: (במדבר ו) "כי נזר גו' אלהיו עליו" - "שמן משחה" קרייה רחמנא, דאע"ג דאיתא עליו, לא איתחיל:

על אלו חייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת, ועל לא הודע שלהם, אשם תלוי חוץ, מן המטמא מקדש וקדשיו, מפני שהוא בעולה ויורד, דברי רבי מאיר: קתני: חוץ ממטמא מקדש וקדשיו - ממאי מפיק ליה? הכי קתני: חוץ ממטמא מקדש וקדשיו, שאין מביא אשם תלוי. {וניתני נמי: חוץ ממי שעבר עליו יום הכיפורים, שאין מביא אשם תלוי? אמר ר"ל: כי קתני, היכא דאיתיה לחטאת, ורחמנא פטריה; עבר עליו יום הכיפורים, ליתיה לחטאת דקא כפר ליה. <א"ר יוחנן אמר: במבעט, דקאמר: "אין יום הכפורים מכפר", דאי הדר ביה בתר יום הכיפורים, בעי לאיתויי אשם תלוי. ור"ל סבר: מבעט נמי מכפר עליה יום הכיפורים. ובפלוגתא: האומר: "לא יתכפר לי חטאתי", אביי אמר: אינה מכפרת. רבא אמר: מכפרת.

היכא דאמר: "לא תיקרב", דכולי עלמא לא פליגי דלא מכפרת, דכתיב: (ויקרא א) "יקריב אותו" - לרצונו; כי פליגי דאמר: "תיקרב ולא תכפר" - אביי אמר: אין מכפרת, דהא אמר: "לא תכפר"; רבא אמר: מכפרת - כיון דאמר: "תיקרב", כפרה ממילא אתי.

והדר ביה רבא, כדתניא: יכול יהא יום הכיפורים מכפר על שבין ועל שאין שבין - ודין הוא: ומה חטאת ואשם מכפרין, ויוה"כ מכפר - מה חטאת ואשם, אין מכפרין אלא על השבין, אף יוה"כ אין מכפר אלא על השבין. {לא! אם אמרת בחטאת ואשם, שאין מכפרין על המזיד כשוגג, תאמר ביוה"כ, שמכפר על המזיד כשוגג?! - והואיל ומכפר על המזיד כשוגג, מכפר על שבין ועל שאין שבין <ת"ל: (ויקרא כג) "אך" - חלק

מאי "שבין ושאין שבין"? <אלימא: "שבין" - שוגג, "לא שבין" - מזיד, הא קתני: לא אם אמרת בחטאת ואשם כו', אלא כי הא דעולא א"ר יוחנן: אכל חלב, והפריש קרבן, והמיר דתו, וחזר בו - הואיל ונדחה, ידחה - נהי דאידיחי קרבן, גברא בר כפרה הוא! <אלא "שבין" - דאמר: "יכפר עלי חטאתי"; "שאין שבין" - דאמר: לא תכפר עלי חטאתי - ש"מ

{ורמינהי: יכול לא יהא יום הכפורים מכפר אלא על שנתענה בו,

מחברת כריתות - א

ולא עשה בו מלאכה, וקראו "מקרא קודש" - לא נתענה בו, ועשה בו מלאכה, ולא קראו מקרא קודש, יכול לא יהא יום כיפורים מכפר - ת"ל: (ויקרא כג) "יוה"כ הוא" - מ"מ. ותרוייהו סתם סיפרא הוא. קשיין אהדדי. אמר **אביי**: לא קשיא - הא רבי אליבא דרבי יהודה, הא רבי אליבא דידיה, דתניא: **רבי** אומר: כל עבירות שבתורה, בין עשה תשובה ובין לא עשה תשובה, יוה"כ מכפר, חוץ מפורק עול, ומגלה פנים בתורה, ומפר ברית בשר, שאם עשה תשובה, יוה"כ מכפר, ואם לאו, אין יוה"כ מכפר. **ארבא** אמר: הא והא רבי אליבא דנפשיה, ומודה רבי בעבירות דיוה"כ גופיה, דלא מכפר, דאי לא תימא הכי, כרת דיוה"כ לרבי, כיון דבכל שעתא ושעתא מכפר, היכי משכחת לה? {ומאי קושיא?! דילמא דעבד עבידתא כולי ליליא ובהדי עמוד השחר מית, דלא הוה יממא דלכפר ליה. אתינח כרת דליליא - כרת דיממא היכי משכחת לה? {ומאי קושיא?! דילמא בהדי דקאכל נהמא, חנקתיה אומצא ומית, דלא הוה ליה שהות ביממא דלכפר ליה; אי נמי, דעבד עבידתיה סמוך לשקיעת החמה; אי נמי, בהדי דעביד עבידתיה, פסקיה מרא לשקיה ומית, דלא הוה ליה שהות ביממא דלכפר ליה:

וחכמים אומרים: אף המגדף, שנאמר: (במדבר טו) "תורה אחת יהיה לכם לעושה בשגגה" - יצא מגדף, שאינו עושה מעשה || מאי "אף המגדף"? ארבנן שמעו לר' עקיבא דתני בעל אוב ולא תני ידעוני. אמרו ליה: {מאי שנא דלא מייתי קרבן? משום דלית ביה מעשה! מגדף נמי, לית ביה מעשה!

ת"ר: מגדף מביא קרבן, הואיל ונאמר בו כרת, דברי **ר"ע**, ואומר: (ויקרא כד) "ונשא חטאו" {וכללא הוא: כל היכא דכתיב ביה כרת מייתי קרבן?! והא פסח ומילה, דכתיב בהו כרת, ולא מייתי קרבן! (**זב**) אהכי קאמר: מגדף מביא קרבן, הואיל ובא בו כרת במקום קרבן, דברי **ר"ע**. קסבר: מיגו דבעי מכתב "כרת" בעלמא, וכתוב "כרת" במקום קרבן, שמע מינה: מייתי קרבן. ואומר: (במדבר ט) "חטאו ישא". אתא לרבנן, והכי קאמר ר"ע לרבנן: {אמריתו: מגדף לית ביה מעשה - מהו מגדף? מברך את השם. אלא כרת דכתיב, למאי אתא? אמרי ליה: ליתן כרת למקלל, דכתיב במקלל: (ויקרא כד) "ונשא חטאו", וכתוב בפסח שני: (במדבר ט) "חטאו ישא" - מה להלן, כרת, אף כאן, כרת.

ת"ר: (במדבר טו) "את ה' הוא מגדף" - **איסי בן יהודה** אומר: כאדם האומר לחבירו: גירפתה הקערה וחסרתה - קסבר: מגדף מברך את השם הוא. **ר' אלעזר בן עזריה** אומר: כאדם האומר

לחבירו: גירפתה הקערה ולא חיסרתה - קסבר מגדף היינו עובד ע"ז.

תניא אידך: "את ה'" - **רבי אלעזר בן עזריה** אומר: בעובד ע"ז הכתוב מדבר. **וחכמים** אומרים: לא בא הכתוב אלא ליתן כרת למברך השם:

משנה יש מביאות קרבן ונאכל, ויש מביאות קרבן ואינו נאכל, ויש שאינם מביאות. אלו מביאות קרבן ונאכל: המפלת כמין בהמה חיה ועוף, דברי **ר"מ**. **וחכ"א**: עד שיהא בו מצורת אדם. המפלת סנדל, או שיליא, או שפיר מרוקס, והיוצא מחותך, וכן שפחה שהפילה, מביאה קרבן ונאכל. ואלו מביאות ואינן נאכלות: המפלת ואין יודע מה הפילה, ושתי נשים שהפילו אחת ממין פטור ואחת ממין חובה. **א"ר יוסי**: אימת? בזמן שהלכו זה למזרח וזה למערב, אבל אם היו שתיהן עומדות, שתיהן מביאות קרבן ונאכל. אלו שאין מביאות: המפלת שפיר מלא מים, מלא דם, מלא גנינים; המפלת כמין דגים, וחגבים, ושקצים, ורמשים; המפלת יום ארבעים; ויוצא דופן. **ר' שמעון** מחייב ביוצא דופן:

גמרא שפחה מנלן? דת"ר: (ויקרא יב) "בני ישראל" - אין לי אלא בני ישראל - גיורת ושפחה מנין? ת"ל: (ויקרא יב) "אשה". מאי "וכן שפחה"? כ"ס דאמינא: כי אמרינן: כל מצות שהאשה חייבת בה, עבד חייב בה, ה"מ בדבר ששוה בין איש ובין אשה, אבל יולדת, דבנשים איתא באנשים ליתא, אימא לא תחייב שפחה - אהכי תנא "שפחה"

אלו מביאין קרבן כו' קרבן ונאכל: המפלת כמין בהמה חיה ועוף, דברי **ר"מ**. **וחכ"א**: עד שיהא בו מצורת אדם. מאי עבדין? מייתנין תרווייהו חד קרבן ודאי, וחטאת עוף ספק, ומתני. {ומי אית ליה לר' יוסי תנאה?! והתנן: **רבי שמעון** אומר: מביאות שניהן חטאת אחת. **רבי יוסי** אומר: אין שניהן מביאות חטאת אחת. אלמא לר' יוסי לית ליה תנאה. אמר **רבא**: מודה ר' יוסי במחוסר כפרה. וכן כי אתא **רבין**, אמר **ר' יוחנן**: מודה רבי יוסי במחוסר כפרה. מ"ט? התם בעי גברא ידיעה, דכתיב: (ויקרא ד) "או הודע אליו חטאתו", הילכך לא מתיין ומתני, אבל הכא, כי מתיין נשים קרבן, לאישתרוי באכילת קדשים, כדתני סיפא דההיא: **רבי יוסי** אומר: כל חטאת שהיא באה על חטא, אין שתים מביאות אותה: אלו שאין מביאות: המפלת שפיר מלא מים, מלא דם, מלא גנינים; המפלת כמין דגים, וחגבים, ושקצים, ורמשים; המפלת יום ארבעים; ויוצא דופן. **ר' שמעון** מחייב ביוצא דופן: מ"ט דר"ש?

מחברת כריתות - א

אמר ר"ל: אמר קרא: (ויקרא יב) "ואם נקבה תלד" - לרבות לידה אחרת. מאי היא? יוצא דופן. ורבנן, מ"ט? א"ר מני בר פטיש: (ויקרא יב) אשה כי תזריע וילדה" - עד שתלד ממקום שמזרעת:

משנה המפלת לאור שמונים ואחד, ב"ש פוטרין מן הקרבן וב"ה מחייבין. {אמרו ב"ה לב"ש: מ"ש אור שמונים ואחד מיום שמונים ואחד? אם שיוה לו לטומאה, לא שיוה לו לקרבן?!} אמרו להם ב"ש: לא אם אמרתם במפלת יום שמונים ואחד, שכן יצאה לשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן - תאמר במפלת לאור שמונים ואחד, שלא יצאה לשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן. {אמרו להן ב"ה: והלא המפלת יום שמונים ואחד שחל להיות בשבת תוכיח, שלא יצאה לשעה שהיא ראויה להביא בהו קרבן, וחייבת קרבן.} אמרו להן ב"ש: לא אם אמרתם יום שמונים ואחד שחל להיות בשבת, שאף על פי שאינן ראוי לקרבן יחיד, ראוי לקרבן ציבור - תאמר במפלת לאור שמונים ואחד, שאין הלילה ראוי, לא לקרבן יחיד ולא לקרבן ציבור, והדמים אינן מוכיחים, שהמפלת בתוך מלאת, דמיה טמאים ופטורה מן הקרבן:

(ח,א) **גמרא** תניא: אמרו להן ב"ה לב"ש: הרי הוא אומר: (ויקרא יב) "לבת" - לרבות אור שמונים ואחד.

ר' הושעיא הוה שכיח קמיה דבר קפרא. שבקיה ואתא קמיה דרבי חייא. יומא חד פגע ביה. בעא מיניה: זב שראה ג' ראיות בליל ח', מה ב"ה אומרים בדבר זה? טעמייהו דב"ה במפלת בלילה משום דכתיב: "לבת", אבל זב שראה ג' ראיות בליל ח', פטרי, דלא מייתרי קראי; או דלמא לא שנא? א"ל בר קפרא: מה בבלי אומר בדבר זה? אישתיק רבי הושעיא לא אמר כלום. א"ל בר קפרא: צריכין לדברי עייא. נחזור על הראשונות - הרי הוא אומר: "לבת" לרבות אור שמונים ואחד

כנימא כתנאי: זב שראה ג' ראיות בליל ח', תני חדא: מביא, ותניא אידך: אינו מביא. מאי? לאו תנאי היא, דהא דתניא "מביא" קסבר: לילה אין מחוסר זמן; והדתני "אין מביא" קסבר: לילה מחוסר זמן? אמר רב הונא בר אחא א"ר אלעזר: הני תנאי סברי: לילה מחוסר זמן, והא דתניא: "מביא", בזב בעל ב' ראיות; והדתניא: "אין מביא", בזב בעל ג' ראיות. {זב בעל ב' ראיות מאי למימרא?!} אהא קמ"ל: דוקא ראה בליל ח', אבל ביממא דז', לא - קסבר: כל ראייה שסותרת, אין מביאה לידי קרבן.

{אמר רבא: אמאי אוקימתא להא דתניא "אין מביא" בזב בעל ג'

מחברת כריתות - א

ראיות? ליתנייה גבי חמשה מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה!
כלא פסיקא, דא"ר יוחנן: ראה אחת בלילה וב' ביום, מביא; ב' בלילה ואחת ביום, אין מביא. אמר **רב יוסף**: תדע דאחת בלילה וב' ביום מביא, דהא ראייה ראשונה, שכבת זרע בעלמא, ואילו חזי תרתין אחרנייתא, מצטרפי להו. אמר **רב ששת בריה דרב אידי**: מידי איריא! ראייה ראשונה של זב, חזייה בזמן חיובא - אחת בלילה, כיון דלאו בזמן חיובא חזייה, אי לאו דאשמעינן רבי יוחנן דמצטרף, ה"א לא תצטרף. {ומי א"ר יוחנן לילה מחוסר זמן?} והאמר **חזקיה**: נטמא ביום, מביא; בלילה, אין מביא. ור' יוחנן אמר: אפילו בלילה, מביא. ככי קא"ר יוחנן "ב' בלילה ואחת ביום אין מביא", לדברי האומר "מחוסר זמן" - לדברי האומר לילה מחוסר זמן וכו'⁴

{פשיטא! אראה אחת בלילה וב' ביום איצטריכא ליה - מהו דתימא? כיון דלאו בזמן חיובא קחזי ליה, לא תצטרף - קמ"ל:

משנה האשה שיש עליה ספק ה' לידות, וספק ה' זיבות, מביאה קרבן אחד ואוכלת בזבחים, ואין השאר עליה חובה. ה' זיבות ודאות וה' לידות ודאות, מביאה קרבן אחד ואוכלת בזבחים, והשאר עליה חובה. מעשה שעמדו קנין בירושלים בדינר זהב. אמר **רבן שמעון בן גמליאל**: המעון הזה, לא אלין הלילה עד שיהיה בדינרין! בסוף, נכנס לב"ד ולמד: האשה שיש עליה ה' לידות ודאות, ה' זיבות ודאות, מביאה קרבן אחד ואוכלת בזבחים, ואין השאר עליה חובה. ועמדו קנין ביום ההוא ברבעתים:

גמרא ת"ר: ה' לידות ודאי, ה' זיבות ספק, או ה' לידות ודאי, וה' לידות ספק, מביאה ב' קנין, אחת על הודאי ואחת על הספק. של ודאי נאכלת, והשאר עליה חובה; של ספק אין נאכלת, ואין השאר עליה חובה. ר' יוחנן בן נורי אומר: על ודאי תאמר: על האחרונה ותפטר; של ספק, אם יש ודאי ביניהן, תאמר: על הודאי ותפטר, ואם לאו, תאמר: על אחד מהן ותפטר. ר"ע אומר: בין על הודאי בין על הספק, תאמר: על אחת מהן ותפטר.

א"ל **רב נחמן בר יצחק לרב פפא**: אימא לך משמיה **דרבא**: הני תנאי במאי פליגי? דר' יוחנן בן נורי מדמי להון לחטאת, דמאן דחייב ה' חטאות, עד דמייתי כולהון, וסוף מכפר ליה - ה"נ, ל"ש. ור"ע מדמי להון לטבילין, דמאן דמחייב ה' טבילות, כיון דטביל חדא זימנא, איטהר - ה"נ ל"ש.

4 תבות "לילה מחוסר זמן וכו' " חסרות לפננו, והש"מ מלא אותן

מחברת כריתות - א

{א"ל **רב פפא**: אי ס"ד ר' יוחנן בן נורי לחטאת מדמי להן, אמאי של ספק תאמר על אחת מהן ותפטר? אילו מאן דמחייב (ח,ב) חמש אשמות תלוין, כי מייתי חד, מי מיפטר?! והתניא: זה הכלל: כל שחלוקין בחטאות, חלוקין באשמות. אלא דכולי עלמא, לטבילות מדמי להון, ובחוששין לפשיעה קמיפלגי - רבי יוחנן בן נורי סבר: חיישינן לפשיעה, ורבי עקיבא סבר: לא חיישינן לפשיעה:

זי

עד כאן מהדורה שניה - מכאן ואילך מהדורה ראשונה